

הגורל רודף את מי שפחת נרדי: קודם נפל האב משיא התהילה לתחתית הבדידות, ועכשיו שוקעת הבת לתהומות הייאוש

הדר-מדרגות חשוך, דחוס ריחות טחב ואלכוהול, וציוץ עכברושים מאיים על העולים במדרגות אל הקומה האחרונה. על הדלת הישנה, בבית שברחוב בן-יהודה 178 א' בתל-אביב כתוב: נעמה נרדי. בתם של הזמרת-ציירת ברכה צפירה ושל המלחין נחום נרדי ואחותו של הזמר אריאל זילבר, שהיתה מפורסמת לא פחות גם בזכות הופעותיה הרבות כזמרת בלה

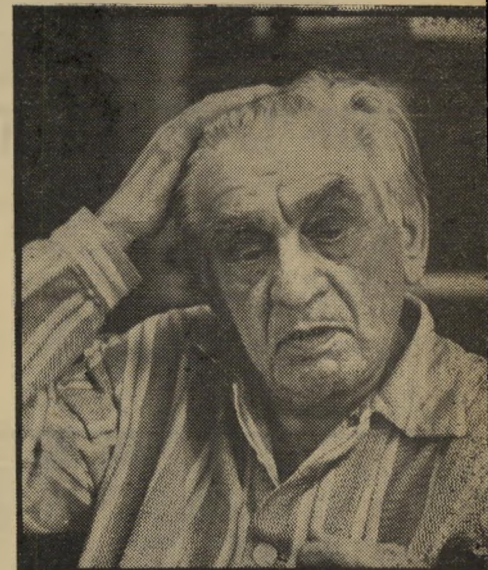
פסנתר, ואליה מצטרף קול צלול, השר מ-שיריו של נחום נרדי. ומייד עולה לגנוד העיניים תמונת דמותו של ישיש גלמוד, חולה אנוש, היושב ליד הפסנתר ומלחין בשארית כוחותיו את שיריו האחרונים. גורל מתעתע רודף את מי שפחת נרדי, אב ובת, שניהם בשיא פריחתם המוסיקלית, האחד יוצר, השנייה מזמרת. שני הם כישרונות יוצאי-דופן, האחד בארץ, השנייה בנכר. ולפתע משתק קולם. הם נשכחים. ממעריציהם הרבים נותר רק קור מץ זעיר, שגם הוא הולך ונעלם. הידיים דים הרבים, המישפחה, העיתונות, אנשי עולם המוסיקה, כולם נוטשים את הגיבורים בעת ירידתם.

נחום נרדי בן ה-70 ניטש עליידי מכריו במיטת-חוליו בביתו שבצפון תל-אביב, לפני מותו. איש לא טרח לבקר, לראות אם הוא זקוק לדבר-מה, לתמוך בו בימיו האחרונים. אחרי יותר מחמישים שנות יצירה נפטר נחום נרדי, ורק בהלווייתו נזכרו אנשים ספורים להופיע.

גורל דומה מצפה, כנראה, גם לבתו, נעמה. היא מתגוררת בדירה שכורה שניתן לכנותה "דירה" רק בקושי, ובה מיטבחון קטן, מרופס. הכיור מלא סירים וצלחות, הנחים בו ימים רבים מאין איש שינקא אותם. חדר-מגורים קטן, שכל ריהוטו כור לל ספה מההוה ללא סדינים. פסנתר ישן שהיה שייך לנחום נרדי, שני כיסאות, מר-אה שבורה. ניירות ובדלי-סיגריות מכסים את הריצפה החשופה ללא שטיח. החלון העירום המשקיף אל תחנת דלק ואל הצרו האחרית של בית.

על השולחן השבור מונח ספר-תנ"ך קרוע שדפיו צהובים משימוש, ולידו כוס תה ופרוסת-לחם בת יומיים.

נעמה נרדי אינה עוד הצעירה היפה פיה בעלת השיער השחור הגולש ועיני השקד הבורקות. נעמה של היום, בגילה 47, היא שבר-כלי. לבושה בשימלת משי בצות שחור-לבן שיצאה מן האופנה לפני שנים, אחת משתיים שיש ברשותה, שעה

על ערש דווי
ניטש נחום נרדי, אביה של נעמה, המלחין, יוצר ומטפח השיר העברי, עליידי כל מכריו, ורק בהלווייתו נזכרו מקורביו המעטים לכבד אותו.

„שמו לי רגל!“
מוטבירה נעמה את סיבת כישלונה בעולם האופרה אצל רופי, שבלע אותה אל תוכו — והקיאה.

סקאלה של מילאנו. נעמה נרדי שהרעי-שה, בשעתה, את עיתונות איטליה כתגי-לית מוסיקלית, אחת מבודדות שהצליחו לכבוש את דרכן אל האופרה האיטלקית המפורסמת מבלי שהופיעו לפני-כן במקום אחר. מעבר לדלת חסגורה בוקע קול נגינת

נעמי נרדי בעבר

שהצליחה, בעידודם של אביה המלחין נחום נרדי ושל אמה, הזמרת-ציירת ברכה צפירה, לשבור את החסום בדרך להיות אחת מזמרות האופרה המפורסמות באיטליה, בשיא הצלחתה הוכשלה נעמה עליידי מתחרותיה בלה סקאלה, ונשכחה מלב ידידים ומעריצים.

מצליחה, לא כמוני. כשסיימתי את לימודי הלכתי לבחינות הכניסה של לה סקאלה. מתוך 200 מועי-מדים נבחרנו אני, בעלת הסופרן הדרמטי-תי, ועוד סנור אחד. התקופה שבין השנים 1962-1964 היתה התקופה היפה ביותר בחיי. הלמתי להיות אחת הזמרות הגדוד-לות בעולם. הופעתי שם בתפקידים רא-שיים במקבת, אאידה, טיסה בליה ועוד. התרגלתי לחיי-הזוהר של האופרה האיי-טלקית, למסיבות-הפאר, למלוונות, לביקור-רות ושכחים רצופים בעיתונות האיטלקית. אבל בדיוק בשיא, כשעמדתי להחליף את אחת הזמרות המפורסמות, שמו לי רגל. קינאה שבין זמרות, קשרים עם ה-אמרגנים, זה היה עולם שלא הכרתי ולא ידעתי כיצד להשתלב בו. ואז הגיעה אלי הזמנה להופיע במיורח-ברלין. ניגשתי אל האמרגן שלי באיטליה, שהבטיח לי ש-

חיה על קיצבת-סעד של 1000 לירות בחור-דש, ואת האוכל אני מזמינה מהמכולת. „המישפחה אינה מתעניינת בי, ואת ידי-די אפשר לספור על אצבעות יד אחת. גם הם אינם מסוגלים לעזור לי או לעצמם.

נעמה:

הנעימה הנגמרת

אשיר תפקיד ראשי באאידה, ושאלתי אותו אם אופיע או לא. פיתאום נאמר לי שלא אוכל להופיע, וכי עלי להיבחן שוב לתפקיד. התייאשתי, התחלתי להקיא לפני ההצי-גות. אמרתי לעצמי: מה קורה כאן? התברר לי שלי לא היו די קשרים ולכן זרקו אותי מהתפקיד, והוא ניתן לאחת הזמרות האחרות שהיו לה יחסים עם מנהלי הלה סקאלה. נסעתי למיורח-בר-לין, ולמדתי את התפקיד באופרה הסנור באדוריס בגרמנית. השתתפתי בחזרות, והחתימו אותי על חוזה מצויין. שכרתי לי חדר, השארתי באיטליה את כל חפצי-בי-דירה ונפרדתי מהחבר שלי שם.

הם רק באים לשפוך ליבם בפני, אך אי-נם מסוגלים לעזור לי. תנועותיה של נעמה איטיות. היא מדברת בתבונה של אדם שלמד על בשרו את מוראות החיים. היא אשתי-שיחה נעימה, אך בגלל סיבלה הרב היא עוברת ממצבירות של צחוק והומור לדיכאונות וייאוש. כשבקוראה מספר, גוללה את סיפור עלייתה וירידתה עד שהגיעה למצבה דהיום: „כשהייתי בת שש, התגרשו הורי ואני ביליתי את ילדותי במוסדות וקיבוצים. כשהייתי בת 17 שלחה לי אמי, שהיתה אז בפאריס, הזמנה ללמוד שם. היא סידרה לי מילגה, ואמרה לי: „אני רוצה שהתיי זמרת

המאסיר פרוע, פניה חיוורים, עיניה אפלות. לחייה שקועות ורק פיה עדיין מחייך רפות.

התמוטטות באמצע הרחוב

אני בן-ארם שהוא כמו מת, אמרה נעמה נרדי, „אני לא מסוגלת לצאת לרחוב, כשאני יוצאת, אני נתקפת סתרחור רת ובחילה ולא יכולה ללכת. אני צריכה להכריח את עצמי לאכול. אינני מסוגלת לעשות שום דבר בעצמי. אני בן-ארם הרוס, אחרי העינם שעברתי בבתי-חולים. אני